

Για μια επαναστατική προοπτική

Εισήγηση της Κεντρικής Επιτροπής του ΕΕΚ στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της 1-2 Νοεμβρίου 2014 για την προετοιμασία του 14ου Συνεδρίου του Κόμματος

1. Βρισκόμαστε στο Τέλος του “τέλους της Ιστορίας”, ζούμε την κατάρρευση όλων των μύθων που φτιάχτηκαν μετά τις καταρρεύσεις του “υπαρκτού σοσιαλισμού” το 1989-91, μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου πριν ένα τέταρτο του αιώνα και την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Ο μύθος της “τελικής και οριστικής νίκης της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης” βούλιαξε μαζί με την Λήμαν Μπράδερς το 2008 και την χωρίς προηγούμενο παγκόσμια κρίση που συνεχίζεται και επιδεινώνεται χωρίς ορατή διέξοδο.

Ο μύθος της “ολοκλήρωσης της καπιταλιστικής παλινόρθωσης και ενσωμάτωσης του πρώην σοβιετικού χώρου στον παγκόσμιο καπιταλισμό, την οικονομία της αγοράς και την φιλελεύθερη δημοκρατία” τινάχτηκε στον αέρα με την έκρηξη της Ουκρανίας, αλλά και την κρίση της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων. Οι υποτιθέμενοι “νικητές του Ψυχρού Πολέμου” βλέπουν να τον διαδέχεται μια χαοτική μετά-μεταψυχροπολεμική περίοδος “υβριδικών” πολέμων και επικίνδυνων εντάσεων μεταξύ της Ρωσίας και της Νατοϊκής Δύσης.

Ο μύθος του “θριάμβου της φιλελεύθερης αστικής δημοκρατίας” αποσυντίθεται μέσα σε ένα εφιαλτικό, διαρκές καθεστώς “έκτακτης ανάγκης” στις Μητροπόλεις για να ελεγχθεί η ογκούμενη κοινωνική-λαϊκή αναταραχή αλλά και την άνοδο της άκρας δεξιάς και του φασισμού, από την Γαλλία υπό την σκιά της Μαρίν Λεπέν ως το Κίεβο των οπαδών του Μπαντέρα και του ναζιστικού “Δεξιού Τομέα”, κι από τον Σκανδιναβικό Βορρά στην κεντροευρωπαϊκή Ουγγαρία του “Γιόμπικ” και την ελληνική “Χρυσή Αυγή”, στον ευρωπαϊκό

Νότο.

Ο μύθος μιας ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης από τον Ατλαντικό μέχρι τα σύνορα της Ρωσίας (τουλάχιστον) που θα διεκδικούσε την ηγεμονία στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο κατέληξε στην απειλή διάλυσης και της ευρωζώνης και της ίδιας της ΕΕ.

Ο μύθος ενός “μονοπολικού κόσμου” με τον Αμερικανό “πλανητάρχη” στην Ουάσιγκτον να επιβάλλει τον δικό του Νόμο και την Τάξη με τον διαρκή “πόλεμο κατά της τρομοκρατίας” χάθηκε ανάμεσα στα υψίπεδα του Αφγανιστάν, τους βάλτους της Μεσοποταμίας και τις ερήμους της Μέσης Ανατολής, ενώ τον θλιβερό ψευτοπλανητάρχη τον κυνηγάει τώρα σε Ιράκ και Συρία το “Ισλαμικό Χαλιφάτο”, το τέρας του Φρανκενστάιν που έφτιαξε ο ίδιος και οι “Πρόθυμοι Σύμμαχοί” του.

Μέσα στην καταλυτική αυτή ιστορική διάψευση της μυθολογίας του καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού, πώς μπορεί να αντέξει κι ο μύθος των μύθων, το “τέλος των επαναστάσεων και του κομμουνισμού”;

2. Η αναγκαιότητα και την προοπτική της επαναστατικής διεξόδου γεννιούνται από το ίδιο το αζεπέραστο αδιέξοδο στο οποίο έχει περιπέσει ο παρακμασμένος παγκόσμιος καπιταλισμός.

Το φάσμα ενός νέου “μαύρου Οκτωβρίου”, του μήνα που συνδέθηκε ιστορικά με παγκόσμια χρηματιστηριακά κραχ, έσπειρε ξανά τον πανικό, στα μέσα Οκτωβρίου 2014, με την ταυτόχρονη διεθνή κατάρρευση των τιμών των μετοχών, των ομολόγων και του πετρελαίου. Ήταν ταυτόχρονα ετυμηγορία για την χρεοκοπία όλων των μέχρι τώρα προσπαθειών να δοθεί διέξοδος στην τρέχουσα παγκόσμια καπιταλιστική κρίση εφτά χρόνια τώρα, και προαναγγελία για νέα θύελλα.

Η “δαιωνιζόμενη τελμάτωση” (“secular stagnation”) της παγκόσμιας οικονομίας, με κέντρο την Αμερική, η επιδείνωση της κρίσης στην ευρωζώνη και την ΕΕ, μαζί και οι υφειακές τάσεις στην Γερμανία, η αποτυχία των μέτρων Abenomics στην Ιαπωνία, η επιβράδυνση της οικονομίας της Κίνας που μέχρι πρότινος ανακηρυσσόταν σε “εργοτάξιο του κόσμου” και διεκδικητή της παγκόσμιας ηγεμονίας στον 21ο αιώνα, συνθέτουν το ζοφερό πανόραμα.

Οι τεράστιες ποσότητες ρευστότητας που διοχετεύτηκαν από τις κεντρικές τράπεζες σε Αμερική, Ευρώπη και Ασία δεν κατάφεραν να βγάλουν την παγκόσμια οικονομία από την παρατεταμένη επιβράδυνση και ύφεση, αντίθετα διόγκωσαν ακόμα περισσότερο το

παγκόσμιο χρέος και παρήγαγαν νέες επικίνδυνες φούσκες στον παγκοσμιοποιημένο χρηματοπιστωτικό τομέα. Η αλληλεπίδραση της διεθνούς οικονομικής κάμψης και της κρίσης υπερχρέωσης επιδεινώνεται παραπέρα με τον αλληλοτροφοδοτούμενο φαύλο κύκλο της ύφεσης και του αποπληθωρισμού και δημιουργεί “τον πιο δηλητηριώδη συνδυασμό”, σύμφωνα με την πρόσφατη Αναφορά της Γενεύης για το Διεθνές Κέντρο Νομισματικών και Τραπεζικών Μελετών (25 Σεπτεμβρίου 2014).

Ο τερματισμός της “ποσοτικής χαλάρωσης”, της μαζικής διοχέτευσης ρευστότητας με την αγορά αμερικανικών κρατικών χρεωγράφων από την κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ, έχοντας εξαντλήσει τον όποιο ρόλο της στην Αμερική και στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, εισάγει έναν νέο παράγοντα κρίσης διεθνώς, στην ΕΕ και το Νότο, προπαντός στις λεγόμενες “ανερχόμενες αγορές” των BRICS.

Το επίκεντρο της παγκόσμιας κρίσης βρίσκεται πάντα στην ευρωζώνη και την ΕΕ συμπαρασύροντας στην ύφεση τώρα, μαζί με την περιφέρεια, τον σκληρό πυρήνα της, όχι μόνο την Ιταλία και την Γαλλία, αλλά και την ίδια τη Γερμανία, την υποτιθέμενη μέχρι πριν από λίγο “ατμομηχανή” της Ευρώπης. Η επανάπαυση που είχε προκαλέσει στις αγορές η παρέμβαση Ντράγκι και της ΕΚΤ το 2012, ότι θα κάνουν “τα πάντα για να σώσουν” την Ευρωζώνη, όταν απειλούνταν με άμεση διάλυση, αποδείχτηκε εφήμερη. Τα μέτρα που ανήγγειλαν τώρα ο Ντράγκι και η ΕΚΤ, τον Ιούνιο και τον Σεπτέμβριο 2014, αντιμετωπίζονται, αυτήν την φορά, με βαθύτατο σκεπτικισμό κι ανησυχία ότι είναι “κάτι πολύ λίγο και πολύ αργά”. Ο εφιάλτης των καπιταλιστών επιστρέφει καταστροφικότερος.

Σε τελευταία ανάλυση, η τριαντάχρονη χρηματοπιστωτική καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, με τομή την ενδόρρηξη του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος το 2007/08, μετατράπηκε από διέξοδο στην κρίση υπερσυσσώρευσης σε καταστροφικό αδιέξοδο, από ευλογία για το κεφάλαιο σε κατάρα και Νέμεση στην Ύβρη του.

Δημιούργησε τους όρους όπου καμιά χώρα δεν μπορεί πια να ξεφύγει από την παγκόσμια κρίση και πρώτα-πρώτα η ίδια η Αμερική, το κέντρο του παγκόσμιου καπιταλισμού. Εξάλλου, αυτό είναι το μήνυμα κι από την χρηματιστηριακή αναστάτωση του Οκτωβρίου 2014: παρ’ όλες τις διακηρύξεις ότι η Αμερική δεν παρουσιάζει την ύφεση των άλλων χωρών του κόσμου, τελικά είναι σήμερα ακόμα πιο στενά εξαρτημένη από την παγκοσμιοποιημένη οικονομία, αδυνατεί να γίνει η ατμομηχανή που θα την βγάλει από την κρίση, κι αντίθετα, βουλιάζει μαζί της.

Γενικότερα, το μήνυμα λέει ότι δεν υπάρχει μοχλός ικανός να κατορθώσει το έργο της

διάσωσης από την διαιωνιζόμενη τελμάτωση.

Ο ρόλος των κεντρικών τραπεζών με τις ενέσεις ρευστότητας για την τόνωση της οικονομίας ή και με την ποσοτική χαλάρωση έφτασε στα όριά του.

Οι ελπίδες, μετά το 2008, ότι η Κίνα και οι BRICS που έδειχναν να αντέχουν στην διεθνή ύφεση θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε παγκόσμια ανάκαμψη, αποδείχτηκαν φρούδες. Η Κίνα, παρά τα πακέτα τόνωσης, αντιμετωπίζει επιδεινούμενη επιβράδυνση της οικονομίας, νέες επικίνδυνες “φούσκες” στην αγορά ακινήτων, κρίση υπερεπένδυσης και υπερχρέωσης της τοπικής αυτοδιοίκησης, των τραπεζών, των επιχειρήσεων. Όσον αφορά τις “αναδυόμενες αγορές” συνολικά, η παγκόσμια ύφεση ρίχνει τις τιμές των πρώτων υλών που εξάγουν, ενώ η ποσοτική χαλάρωση των προηγούμενων χρόνων στις ΗΠΑ προκάλεσε μια πλημμυρίδα κερδοσκοπικών κεφαλαίων προς το Νότο, εκτινάσσοντας ταυτόχρονα το χρέος των χωρών του, κι αυξάνοντάς το κατά 2 τρισεκατομμύρια δολάρια μετά το 2008. Τώρα η πλημμύρα μετατρέπεται σε άμπωτη και σε φυγή κεφαλαίων από το Νότο σε άλλες προσοδοφόρες τοποθετήσεις στον Βορρά. Όπως προειδοποίησε η BIS, η “τράπεζα των τραπεζών” με έδρα την Βασιλεία, η ογκούμενη κρίση στις “αναδυόμενες αγορές” αποτελεί μεγαλύτερη απειλή από εκείνη που συνόδευσε το ασιατικό κραχ του 1997, λόγω της τεράστιας αύξησης που έχει εντωμεταξύ συντελεστεί στις οικονομίες αυτών των χωρών και την βαθύτερη ακόμα ενσωμάτωση κι αλληλοσύνδεση με το παγκοσμιοποιημένο χρηματοπιστωτικό σύστημα.

3. Το έλλειμμα στρατηγικής διεξόδου από την καπιταλιστική κρίση, μετά την χρεωκοπία τόσο του κεϋνσιανισμού όσο και του νεοφιλελευθερισμού ή και του όποιου “μίγματός” τους, τροφοδοτεί από την μια καθεστωτικές κρίσεις της μιας ή της άλλης μορφής στο εσωτερικό κάθε χώρας, κι από την άλλη, οξύτατες γεωπολιτικές κρίσεις.

Οι αντιστάσεις και η οργή των λαϊκών μαζών ενάντια στην τραγωδία της ανεργίας και τα μέτρα κοινωνικού κανιβαλισμού που ευφημιστικά λέγονται “μέτρα λιτότητας” γεννούν πολιτική αποσταθεροποίηση και φυγόκεντρες τάσεις όχι απλώς στις χώρες-μέλη της ΕΕ αλλά και στο εσωτερικό της καθεμιάς: στην Βρετανία και την Ισπανία πυροδοτούν την ορμητική άνοδο του σκωτσέζικου και καταλανικού εθνικισμού, στη Γαλλία προκαλούν την επιθανάτια αγωνία της 5ης Δημοκρατίας, στην Ελλάδα την κατάρρευση του δικομματικού πολιτικού συστήματος της Μεταπολίτευσης κ.λπ.

Η άνοδος της άκρας Δεξιάς, του ρατσισμού, των αντιδραστικών λαϊκισμών και των φασιστικών/ ναζιστικών σχηματισμών φανερώνει την κρίση της αστικής πολιτικής εξουσίας, την εγκατάσταση μόνιμου καθεστώτος “έκτακτης ανάγκης”, την προετοιμασία προληπτικής

αντεπανάστασης ενάντια στον “εσωτερικό εχθρό” και τους “ξένους”, την προσπάθεια δημαγωγικής χειραγώγησης της κοινωνικής εκμετάλλευσης και του κενού που αφήνει η πολιτική των κομμάτων της Αριστεράς, η έλλειψη μιας πραγματικά επαναστατικής μαρξιστικής ηγεσίας ριζωμένης μέσα στις μάζες των εργατών και των απόκληρων.

Το επαναστατικό δυναμικό, όμως, των προλεταριακών και νεόπτωχων μαζών κάθε άλλο παρά έχει συντριβεί. Οι αποφασιστικές ιστορικές αναμετρήσεις για το Ποιος ποιον θα νικήσει βρίσκονται μπροστά κι όχι πίσω μας, στην Ελλάδα, την Ευρώπη και διεθνώς.

4. Όλο το σύστημα των διεθνών σχέσεων, όπως φαινόταν να διαμορφώνεται μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, έχει χάσει τα ερείσματα που του είχε δώσει η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και καταρρέει μαζί με όλες τις βεβαιότητες της μεταψυχροπολεμικής περιόδου.

Η οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάρρευση της Ουκρανίας, η ιμπεριαλιστική επέμβαση της ΕΕ και των ΗΠΑ, η εργατική εξέγερση και σύρραξη στο Ντονμπάς, η αλληλένδετη με τα ουκρανικά γεγονότα σύγκρουση Ρωσίας και Δύσης αλλά και η γενικότερη εκρηκτική κατάσταση στην Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια (Βοσνία, Βουλγαρία, Ρουμανία) δείχνουν ότι κάθε άλλο παρά έχει ολοκληρωθεί και παγιωθεί η ενσωμάτωση του πρώην σοβιετικού χώρου στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η παγκόσμια κρίση όξυνε κι έφερε στο σημείο έκρηξης την σοβούσα κρίση της μετάβασης αυτών των κοινωνικών σχηματισμών, αποκαλύπτοντας την αποτυχία των τοπικών γραφειοκρατικών ελίτ στην σύνδεσή τους με το παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο να παλινρθώσουν ένα βιώσιμο καπιταλισμό που να αναπαράγεται πάνω στην δική του βάση.

Η πρόγνωση του Τρότσκι ότι η καπιταλιστική παλινόρθωση στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής είναι δυνατή μόνο με την μορφή της αποικιοποίησης του σοβιετικού χώρου από την ιμπεριαλιστική Δύση, κάτω από ένα φασιστικό ή μισοφασιστικό καθεστώς επιβεβαιώνεται δραματικά σήμερα στην Ουκρανία.

Βασισμένο στο κεκτημένο της 2ης Ευρωμεσογειακής Συνδιάσκεψης της Αθήνας τον Μάρτιο 2014, το ΕΕΚ στάθηκε εξαρχής και συνεχίζει να παρεμβαίνει ενεργά στο πλευρό των μαχητών της Ανατολικής και Νότιας Ουκρανίας ενάντια στο δοτό από τους ιμπεριαλιστές καθεστώς των ολιγαρχών και ναζιστών του Κιέβου, με την προοπτική μιας ανεξάρτητης σοσιαλιστικής Ουκρανίας των εργατικών Συμβουλίων, για την αναγέννηση μιας νέας, χωρίς γραφειοκράτες Ένωσης Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Δημοκρατιών, στα πλαίσια των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης.

5. Η άλλη μεγάλη και σε εξέλιξη γεωπολιτική κρίση των ημερών μας ξετυλίγεται στις πόρτες της Ελλάδας, στη Μέση Ανατολή, στη Συρία και το Ιράκ, με την προέλαση, από τον Ιούνιο 2014, του Νταές, σύμφωνα με τα αρχικά του στα αραβικά, του λεγόμενου Ισλαμικού Κράτους του Ιράκ και του Λεβάντε.

Το φονταμενταλιστικό αυτό τέρας του Φρανκενστάιν, δημιούργημα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, της Τουρκίας, της Σαουδικής Αραβίας και των πετρομοναρχιών του Κόλπου που φαίνεται να έχει ξεφύγει από τον έλεγχο τους, είναι το αποτέλεσμα, από την μια, της αποτυχίας του ιμπεριαλιστικού “πολέμου κατά της τρομοκρατίας”, ειδικότερα των δύο Πολέμων του Κόλπου για την ανατροπή του μπαθικού καθεστώτος στο Ιράκ, κι από την άλλη, της αντεπανάστασης για τον έλεγχο και συντριβή των κοινωνικών επαναστάσεων που πήραν το όνομα της “Αραβικής Άνοιξης”, ειδικότερα με τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις σε Λιβύη και Συρία και την εκμετάλλευση διαφόρων, συχνά αντίπαλων, μερίδων των ισλαμιστών από ΗΠΑ, ΕΕ, Κατάρ και Σαουδική Αραβία (η οποία στήριξε και το αντεπαναστατικό στρατιωτικό πραξικόπημα του αλ Σίσι στην Αίγυπτο με πρόσχημα την ανατροπή της αυταρχικής κυβέρνησης των Αδελφών Μουσουλμάνων, εχθρών του Οίκου του Σαούντ).

Η σύγκρουση ιμπεριαλισμού-“Ισλαμικού κράτους” (Νταές) είναι αντιδραστική κι από τις δυο πλευρές και πρέπει να μετατραπεί σε επανάσταση ενάντια στον ιμπεριαλισμό κι ενάντια στην σκοταδιστική οπισθοδρόμηση.

Το ΕΕΚ τάσσεται ενάντια σε κάθε είδους ιμπεριαλιστική επέμβαση στην περιοχή, συμπεριλαμβανομένης και της συμμετοχής της Ελλάδας του Σαμαρά και του Βενιζέλου που εμπλέκει τον ελληνικό λαό σε καταστροφικές περιπέτειες, όπως το δείχνει ήδη η είσοδος της Τουρκίας στην ΑΟΖ της Κύπρου. Την ίδια στιγμή, το σκοταδιστικό Νταές σαν όργανο που ο ίδιος ο ιμπεριαλισμός έχει σφυρηλατήσει διασπά και σφαγιάζει, προς όφελός του, τις λαϊκές μάζες της περιοχής, στη βάση αυθαίρετων θρησκευτικών και εθνοτικών διαχωρισμών. Στο στόχαστρό του, μαζί με άλλους πληθυσμούς της περιοχής, έχει μπει, λόγω της ηρωικής του αντίστασης, ο λαός και το απελευθερωτικό κίνημα των Κούρδων, προπαντός το προσκείμενο στο ΡΚΚ ΡΥΔ κι η αυτόνομη κουρδική Ροχάβα στη Συρία. Το μαχόμενο επαναστατικό Κομπανί έγινε ήδη αθάνατο σύμβολο ηρωισμού κι αυτοθυσίας, μια Κουρδική Κομμούνια, ενεργητικός παράγοντας λαϊκής ριζοσπαστικοποίησης και δημιουργίας επαναστατικών καταστάσεων σε ολόκληρη την περιοχή, με προμήνυμα τις εξεγερσιακές συγκρούσεις που ξέσπασαν μέσα στην Τουρκία.

Τα τεχνητά σύνορα που χάραξαν οι ιμπεριαλιστικές συμφωνίες Σάικς-Πικό στη διάρκεια του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου καταρρέουν ή αμφισβητούνται. Το ίδιο το σιωνιστικό Ισραήλ

του Νετανιάχου, του Μπένετ και του Λίμπερμαν, την επαύριο του νέου βάρβαρου πολέμου κατά του παλαιστινιακού λαού στη λωρίδα-στρατόπεδο της Γάζας, βυθίζεται σε πολιτική, οικονομική και ηθική κρίση, τροφοδοτώντας ταυτόχρονα και την άνοδο του αντισημιτισμού διεθνώς, ιδιαίτερα στην Ευρώπη.

Καμιά βαρβαρότητα των ιμπεριαλιστών και των τοποτηρητών τους δεν μπορεί μεσοπρόθεσμα πολύ λιγότερο μακροπρόθεσμα, να επιβάλλει το νόμο της υποταγής και την τάξη των καταπιεστών πάνω στους καταπιεσμένους, τις μάζες των απόκληρων, των εργατών, των φτωχών αγροτών, των ανέργων, ιδιαίτερα της νεολαίας της περιοχής που γκρέμισαν τις δικτατορίες του Μπεν Αλί και του Μουμπάρακ. Οι κοινωνικές επαναστάσεις που ξεκίνησαν το 2011 δεν είπαν ακόμα την τελευταία τους λέξη. Χρέος κάθε επαναστάτη όπου γης είναι να σταθεί στο πλευρό τους μέχρι την τελική νίκη, την δικαίωση των διεκδικησέων τους για δικαιοσύνη κι ανεξαρτησία, για γη κι ελευθερία, μαζί και για ανεξάρτητο Κουρδιστάν κι ελεύθερη Παλαιστίνη, μέσα σε μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία των ελεύθερων κι ισότιμων λαών της Μέσης Ανατολής.

6. Η οικονομικά χρεοκοπημένη Ελλάδα των κοινωνικών ερειπίων των μνημονιακών χρόνων βρίσκεται στο σταυροδρόμι των μεγάλων γεωπολιτικών κρίσεων και μπροστά σε νέες αναταράξεις με την επιδείνωση της κρίσης σε Ευρωζώνη, ΕΕ και διεθνώς. “Όποιος κυβερνά ή πρόκειται να κυβερνήσει θα πρέπει να νοιώθει ρίγη στην σκέψη των προβλημάτων που ορθώνονται” προειδοποιεί, σωστά, η φιλοκυβερνητική Καθημερινή (19 Οκτωβρίου 2014).

Το χρέος της χώρας φτάνει το 174% του ΑΕΠ, είναι προφανώς μη βιώσιμο. Οι ισχυρισμοί περί του αντιθέτου που προβάλλουν οι θλιβεροί κυβερνώντες του success story τους γελοιοποιούν ανεπανόρθωτα.. Μετά το καταστροφικό για τα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων και όχι μόνο “κούρεμα” του 2012, το 85% του χρέους βρίσκεται εκτός αγορών καθώς το κατέχουν δημόσιοι φορείς του εξωτερικού, κεντρικές τράπεζες και κυβερνήσεις που δεν θέλουν, βέβαια, να το σβήσουν, με όλες τις οικονομικές και πολιτικές συνέπειες. Οι λεονταρισμοί της κυβέρνησης για διακοπή της δανειοδότησης από το ΔΝΤ κι έξοδο από το μνημόνιο και προς τις αγορές, εκτίναξαν το επιτόκιο του 10ετούς ομολόγου από 5,47 % τον Σεπτέμβριο σχεδόν στα 10% στην κρίση του Οκτωβρίου προκαλώντας και κραχ στο Χρηματιστήριο της Αθήνας.

Με την αδιάκοπη επιβολή κι επιτήρηση δρακόντειων όρων από τους διεθνείς τοκογλύφους, την οικονομία συντρίμια και την γενικευμένη ανθρωπιστική κρίση με τα 2 εκατομμύρια ανέργους και τα σχεδόν 3 εκατομμύρια ανασφάλιστους, χωρίς Υγεία και Παιδεία, η κατάσταση γίνεται κοινωνικά εκρηκτική και πολιτικά μη διαχειρίσιμη μέσα στα πλαίσια του

αστικού συστήματος.

Μπορεί οι παλλαϊκές κινητοποιήσεις του 2010-12 που δίνανε προεπαναστατικό χαρακτήρα στην κατάσταση να έχουν υποχωρήσει με πρωταρχική ευθύνη των ενσωματωμένων στο κράτος πολιτικών και συνδικαλιστικών γραφειοκρατιών, των αδιέξοδων 24ωρων Γενικών Απεργιών, της εχθρότητας των εργατοπατέρων απέναντι στην αναγκαία όσο ποτέ Γενική Πολιτική Απεργία διαρκείας για την ανατροπή της κυβέρνησης και των Μνημονίων. Μπορεί οι κοινωνικοί αγώνες να γίνανε διάσπαρτοι κι ασύνδετοι μεταξύ τους αλλά ο κοινωνικός δυναμισμός δεν έχει εξαντληθεί, όπως το δείχνουν εμβληματικοί αγώνες (πχ. η πάλη των απολυμένων καθαριστριών, των διοικητικών υπαλλήλων στα ΑΕΙ, στην ΕΡΤ, στις Σκουριές κλπ.) κι η συνεχιζόμενη αποσύνθεση των μνημονιακών κομμάτων που συγκυβερνούν.

Η κρίση πολιτικής εξουσίας παραμένει και οξύνεται. Η φθαρμένη συγκυβέρνηση δεν αντέχει πια να κρατάει τα κυβερνητικά ηνία με λαοκτόνα μέτρα, φτηνούς θεατρινισμούς στην Αμφίπολη, χοντρά ψέμματα, ωμή κρατική βία, τρομολαγνεία και φυλακές τύπου Γ. Η πτώση της, όχι μόνον η δημοσκοπική κι ούτε απλώς εκλογική, είναι ζήτημα χρόνου, ενός οικονομικού “ατυχήματος”, μιας εσωτερικής κατάρρευσης ή μιας απροσδόκητης λαϊκής εξέγερσης. Η ίδια η άρχουσα τάξη στην Ελλάδα και οι καπιταλιστικές ελίτ της ΕΕ και των ΗΠΑ διερευνούν διάφορα σενάρια, με πιο πιθανό την ποδηγέτηση κι ενσωμάτωση στις πολιτικές ανάγκες τους μιας αστικής “αριστερής κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ”. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ μετατοπίζεται διαρκώς δεξιότερα, από την εκλογική εκτίναξη σε Αξιωματική Αντιπολίτευση το 2012 στις μετριοπαθέστερες προγραμματικές θέσεις του Τσίπρα στην ΔΕΘ το 2014 και τις συνεχείς δηλώσεις νομιμοφροσύνης και συμβιβασμού με ΕΕ, ΝΑΤΟ και “επιχειρηματίες”. Η λυδία λίθος της δεξιάς πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ είναι η στάση του απέναντι στο χρέος και το κράτος.

Ούτε η συγκυβέρνηση της Δεξιάς με το δεξιό υπόλειμμα βενιζελικού ΠΑΣΟΚ και τις παρακρατικές ομάδες των φασιστών, ούτε η αριστερή Αξιωματική Αντιπολίτευση μπορούν να δώσουν πολιτική διέξοδο στην κρίση κάτω από το συντριπτικό βάρος της καπιταλιστικής χρεοκοπίας και πρώτα-πρώτα του μη βιώσιμου και μη διαπραγματεύσιμου χρέους. Εδώ βρίσκεται η υλική βάση της κρίσης πολιτικής εξουσίας. Η σαμαρική “έξοδος από τα μνημόνια” είναι μια απάτη κι η “διαπραγμάτευση για την διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους” που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ είναι φενάκη.

Η μόνη διέξοδος είναι η διαγραφή όλου του χρέους σε ρήξη με τους διεθνείς τοκογλύφους, την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ, πράγμα που με την σειρά του απαιτεί την εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο (μέτρο που ρητά απέρριψε η

πρόσφατη σύνοδος της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ) και ριζικές τομές στους στρατηγικούς τομείς της οικονομίας που μόνο μια εργατική κυβέρνηση κι η εργατική εξουσία μπορεί να πετύχει στηριγμένη στην κινητοποίηση και αυτοοργάνωση των εργατικών και λαϊκών μαζών. Η αναγκαία ρήξη με την ιμπεριαλιστική ΕΕ κι η έξοδος από την φυλακή της απαιτεί όχι την αντιδραστική ουτοπία μιας εθνικιστικής απομόνωσης και περιχαράκωσης της κατεστραμμένης χώρας μας αλλά το διεθνιστικό της άνοιγμα στους άλλους λαούς και καταπιεσμένους της περιοχής, την κοινή πάλη μαζί τους ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τις αστικές τάξεις για την σοσιαλιστική ενοποίηση από τα κάτω στην περιοχή, τα Βαλκάνια και την Ευρώπη.

Η πάλη για την σωτηρία του λαού είναι πάλη για την αυτοοργάνωσή του ενάντια στους τυράννους του, στη δουλειά στην γειτονιά, στον τόπο σπουδής, παντού πάλη για να πάρει η εργατική τάξη την εξουσία με κοινωνική επανάσταση. Δεν υπάρχουν “ειρηνικοί”. “εθνικοί” “δημοκρατικοί-κοινοβουλευτικοί δρόμοι προς τον σοσιαλισμό” όπως ισχυρίζονται οι ρεφορμιστές και οι κεντριστές δορυφόροι τους. Η κρίση της πολιτικής εξουσίας του κεφαλαίου, ο κλονισμός της αστικής κυριαρχίας την ωθεί στο να δυναμώνει διαρκώς, να ανασυντάσσει, να “εκσυγχρονίζει”, να εκπαιδεύει πρακτικά από τώρα στην αντιμετώπιση εξεγερμένου πλήθους όλους τους μηχανισμούς καταστολής του κράτους . Με πρόσχημα την “πάταξη της τρομοκρατίας” και των “οχλοκρατικών εκδηλώσεων” το κράτος θωρακίζεται κι εξοπλίζεται με κάθε τρόπο για την αναμέτρηση. Ήδη, ακόμα και ενόψει μιας εκλογικής ήττας της Δεξιάς, προωθεί σε όλες τις θέσεις-κλειδιά της εξουσίας, σε εθνικό και τοπικό επίπεδο, τους στυλοβάτες μιας αντεπίθεσης . Δεν φοβάται την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αλλά την αδυναμία της να ελέγξει τις λαϊκές προσδοκίες που έχουν καλλιεργηθεί και προπαντός τις οξύτατες λαϊκές ανάγκες. Χειραφέτηση από την εξαθλίωση που σπέρνει τον κεφάλαιο δεν υπάρχει χωρίς να συντριβούν οι κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί της αστικής κυριαρχίας για να αναδιοργανωθεί η οικονομία, σε νέες κοινωνικές σοσιαλιστικές βάσεις..

Η έξοδος από την κρίση δεν απαιτεί μόνο την έξοδο από τα μνημόνια. Είτε θα είναι έξοδος από το καπιταλιστικό σύστημα και την ιμπεριαλιστική επικυριαρχία είτε δεν θα υπάρξει.

7. Το πιθανότερο είναι να υπάρξουν πρόωρες εκλογές με αφορμή την μη εκλογή Προέδρου τον Φεβρουάριο 2015. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει το προβάδισμα καθώς ο λαός έχει απηυδήσει από την συγκυβέρνηση και χωρίς μεγάλες προσδοκίες αποζητά μια σωτήρια ανάσα ανακούφισης από την τωρινή ασφυξία.

Είναι απαράδεκτη οποιαδήποτε αφ’ υψηλού αντιμετώπιση και πολιτικός σνομπισμός τάχατες από τα αριστερά, απέναντι σ’ αυτήν την λαϊκή ανάγκη, μια στείρα καταγγελία, σχεταριστική

ρητορεία, ισοπέδωση των διαφορών Δεξιάς και ΣΥΡΙΖΑ, κι ανυπόφορη αυταρέσκεια, όπως κάνει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ.

Τον δρόμο αυτόν, που καθόλου δεν ενοχλεί την κυρίαρχη τάξη και δίνει άλλοθι στην Κουμουνδούρου, ακολουθούν και δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ άλλοι τομείς της φλερτάρουν ανοιχτά ή συγκαλυμμένα με τον ΣΥΡΙΖΑ, υπερασπιζόμενοι τις θετικές δυνατότητες μιας “αριστερής κυβέρνησης” και των αδιέξοδων “δημοκρατικών δρόμων προς τον σοσιαλισμό” στο όνομα του Γκράμσι ή και μιας στρεβλής υπεριστορικής ανάγνωσης των Θέσεων για το Ενιαίο Μέτωπο και την εργατική κυβέρνηση των Συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Ο “αριστερός” σεχταρισμός, όπως έδειξε ο Τρότσκι, δεν είναι παρά το κουλουριασμένο ελατήριο του δεξιού οπορτουνισμού που δεν έχει ακόμα ξετυλιχτεί. Εξάλλου, κάποιοι κεντριστές δεν έχουν να αντιπαραθέσουν στο ΣΥΡΙΖΑ τίποτα άλλο παρά την “μετωπική συμπίεση” μερικών ομάδων με έντονα χαρακτηριστικά “αριστερού” εθνικισμού τύπου Σχεδίου Β ή ΕΠΑΜ. Άλλοι βλέπουν σαν μοναδικό μέλλον για την επαναστατική αριστερά, ενόψει εκλογικής επικράτησης του ΣΥΡΙΖΑ, την λειτουργία της σαν αριστερού λόμπι πίεσης πάνω στον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνησή του.

Το ΕΕΚ, στην πορεία προς το 14ο Συνέδριό του, πρέπει να ετοιμαστεί επείγοντως, πολιτικά και οργανωτικά, για τις επερχόμενες μεγάλες αναμετρήσεις και αλλαγές, ξεπερνώντας αδυναμίες, αγκυλώσεις και συγχύσεις.

Πρέπει να βρισκόμαστε, σε διαρκή επαφή και διάλογο με τις μάζες, οι οποίες κάνουν τις δικές τους εμπειρίες με την στροφή τους προς τα αριστερά και που τώρα εκφράζεται με στροφή στον ΣΥΡΙΖΑ. Κάθε προσαρμογή, όμως, στην πολιτική του τελευταίου, κάθε εγκατάλειψη της πάλης για την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης και της οικοδόμησης ανεξάρτητης επαναστατικής πρωτοπόρας διεθνιστικής κομμουνιστικής οργάνωσης θα ήταν ολέθρια. Θα ενισχύαμε κι εμείς την απειλή μιας νέας Βάρκιζας ή μιας νέας Χιλής του Αλιέντε. Το σύνθημα του Δεκέμβρη παραμένει η πολεμική κραυγή του ΕΕΚ: Βάρκιζα τέλος!

Μπροστά μας δεν έχουμε απλώς μια εναλλαγή στην κυβέρνηση ή στην διαχείριση της κλυδωνιζόμενης αστικής εξουσίας ούτε βέβαια μια επανάληψη της “αλλαγής” του ΠΑΣΟΚ, καθώς οι ιστορικές συνθήκες της Μεταπολίτευσης και οι κοινωνικές βάσεις που στήριξαν το τελευταίο έχουν εκλείψει.

Όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα των επόμενων εκλογών, όποιες κι αν είναι άλλες εξελίξεις

που μπορούν αιφνιδιαστικά να παρουσιαστούν, πρέπει να ετοιμαστούν η εργατική τάξη, οι καταπιεσμένοι, οι πρωτοπόρες επαναστατικές δυνάμεις για κρίσιμες μάχες που ξεπερνούν ό,τι γνωρίσαμε μέχρι τώρα, κι όπου θα μπαίνει ξανά και ξανά το ζήτημα της ταξικής πολιτικής εξουσίας: ποια κοινωνική δύναμη, με ποιο πρόγραμμα, με ποια οργάνωση, με ποια προοπτική πάλης στην χώρα και διεθνώς, μπορεί να βγάλει την κοινωνία από την κατάρρευση στην βαρβαρότητα;

Το ΕΕΚ πρέπει να παρέμβει σε όλους τους αγώνες με το δικό του ανεξάρτητο πρόγραμμα, με την δικιά του οργάνωση, χωρίς αυτοαναφορικότητες, με πνεύμα και μεθόδους Ενιαίου Μετώπου με όλες τις οργανώσεις της Αριστεράς, του εργατικού και λαϊκού κινήματος, πρώτα-πρώτα με τις δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς μαζί και με τις μαχόμενες αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες. Η πρώτη διαχωριστική γραμμή που αναγνωρίζουμε είναι το οδόφραγμα που χωρίζει καταπιεστές και καταπιεσμένους κι όχι τα ιδεολογικά σινικά τείχη ανάμεσα σε όσους μάχονται ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και το Κράτος που την περιφρουρεί.

Οι επαναστάτες τροτσκιστές πρέπει να εκπαιδευτούν οι ίδιοι εκπαιδώντας την εμπροσθοφυλακή των εξεγερμένων. Μαθαίνοντας μέσα στις μάζες και από τις μαχόμενες μάζες, μαζί μ' αυτές, όχι, όμως, στην ουρά των αυταπατών τους, σαν βαρίδι τελικά του κινήματος. Να δράσουν μαθαίνοντας με αδογματίστη μαρξιστική θεωρία, μέθοδο και πολιτική φαντασία πώς οι ίδιες οι μάζες μαθαίνουν και ασκούν την τέχνη της κατάληψης της εξουσίας και το έργο της αυτοχειραφέτησής τους.

8. Δεν συνθηκολογούμε, ποτέ ούτε εγκαταλείπουμε στιγμή την ακλόνητη πίστη μας στην ανάγκη, το επαναστατικό πρόγραμμα και το δρόμο της Τέταρτης Διεθνούς που ίδρυσε ο Τρότσκι και οι μπολσεβίκοι σύντροφοί του στις πιο ζοφερές ώρες του 20ου αιώνα. Στόχος και ανάγκη της Νέας Διεθνούς δεν ήταν απλώς ο αντισταλινισμός: ήταν και παραμένει το καθήκον να κάνουμε την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση που άρχισε το 1917 διαρκή και νικηφόρα, μέχρι την καθολική ανθρώπινη χειραφέτηση. Η διαφορά μας, η διαφορά του τροτσκισμού από τον σταλινισμό, τους επιγόνους του και κάθε γραφειοκρατία, όπως έγραφε ο ίδιος ο Τρότσκι, “δεν βασίζεται αποκλειστικά σε μιαν αντίθεση στην αντίληψη των αντικειμενικών σκοπών των κομμάτων μα σε μιαν αντίθεση στη γενική αντίληψη της υλικής και πνευματικής ζωής της ανθρωπότητας” (Λογοτεχνία και Επανάσταση). Παλεύουμε για να ξεπεραστεί το χάσμα υλικής και πνευματικής ζωής που επέβαλε η ταξική κοινωνία, παλεύουμε για μια νέα, ελεύθερη Ζωή σε ένα νέο απελευθερωμένο αταξικό κι ανεξουσιαστο κόσμο, στον πανανθρώπινο ελευθεριακό κομμουνισμό, τον κόσμο που έρχεται!

Οκτώβριος 2014

eek.gr